

Un vestit blau

El món és una mica més teu

Il·lustració: Vk-red

M'agrada que tornis a somriure. Que hagi guardat l'abric llarg i les botes que t'arriben fins als genolls. La primavera t'ha vingut a buscar i has desat el fred dins d'un calaix. Surts al carrer i dius

bon dia al veí del tercer segona. Mentre t'aguanta la porta et pregunta com estàs i respons bé i et sorprens perquè t'ho creus quan t'escoltes.

Trepitges la vorera i ja no t'arrambes a les façanes. El món és una mica més teu. Si cal, t'obres pas entre la gent. Mires els seus ulls en comptes dels teus peus. Fas un camí que has fet mil vegades, però ara et fixes en detalls que abans et passaven per alt: el bar dels vermut del diumenge és una sabateria. A la farmàcia ja no hi ha la senyora Carme, sinó una noia que duu el seu nom escrit en una placa, a la bata. Tot canvia, també a dins teu.

Et ve de gust descobrir una nova cantonada. I comprar-te un vestit blau i endur-te'l posat. Ara t'atures. Bades davant d'una balconera que té flors que no saps com es diuen però t'encanten. Amb un rampell, treus el mòbil i en fas una foto. Per prudència: potser un matí se't desfarà el llaç de les sabates i t'entrebançaràs abans de sortir de casa. Necessitaràs veure en algun lloc que a vegades les coses són més fàcils del que semblen.

Saps què? El que més m'agrada és que tornis a ser tu.